

Laguunin sankarit

Julkisuudessa on aivan syyttä suotta paheksuttu sitä, että joukko suomalaisia kansanedustajia häipyi Reykjavikissa Pohjoismaiden neuvoston kokouksesta kesken Islannin presidentin puhetta lähteäkseen kylpemään paikalliseen kuumaan lähteeseen, Siniseen laguuniin.

Paheksumisen sijaan moisesta teosta pitäisi antaa suomalaisille kiitokset ja paljon ääniä vaaleissa, sillä he osoittivat paitsi rehellisyyttä, myös järkevyyttä ja vastuullista elämäntapaa.

Rehelistä ulosmarssissa oli se, että takuulla kukaan ei voi vakavalla naamalla väittää kiihottuvansa jostakin Islannin presidentin jorinasta. Jos se oli jollakin tavalla kiinnostava, miksei sitä ole edes lainattu missään julkisesti, ainakaan Suomessa? On ainoastaan kerrottu, että pressa puhui, muttei ketään hetkauta, mistä hän puhui. Kuinka moni tietää edes pressan nimeä?

Kylpylässä edustajamme sitä paitsi saivat epäilemättä käyttökelpoisempaa kokemusta kuin presidenttiä kuulemalla, sillä Suomessa on vain yksi presidentti, mutta kylpylöitä on melkein joka pitäjässä. Presidentti Olafur Kukalieneedottersonin puheessa tuskin oli sellaisia kultajyviä, joita olisi voitu tuoda terveisinä ja opiksi Suomen presidentille Tarja Haloselle. Kylpylänomistajia sen sijaan voidaan valistaa vaikkapa siitä, kannattaako Suomeen perustaa kuumia lähteitä vai ei. Sellainen konsultointi on omiaan virkistämään elinkeinoelämää.

Järkevyyttä ja vastuullista elämäntapaa suomalaisedustajat osoittivat siten, että he huolehtivat terveydestään menemällä terveyslähteeseen. Niin viisas mies kuin Urho Kekkonen eläissään olikin, viimeisellä Islannin-reissulla hänen harkintansa alkoi jo päätkiä pahan kerran. Kahdeksankymppinen presidentti ei tainnut käydä lämpimässä terveyskylpylässä ollenkaan, vaan mennä pökötti seisomaan jääkylmään jokiveteen, kalastamaan. Kaikkihan me muistamme, miten siinä sitten kävi: presidentin ilmoitettiin vilustuneen, eikä hän sen koommin enää virkaansa palannut.

Kaikelta tältä kylpyläedustajat nyt välttyivät. Lisäksi he kantoivat oman osuutensa yhteisestä säästökampanjasta. Sanotaanhan nimittäin, että puhtaus on puoli ruokaa, ja jos kylpylässä käynyt kansanedustaja syö puolet vähemmän kuin ennen, veronmaksajien varoja säästyy niinkään puolet, sillä harvoinhan edustajat syövät omaan piikkiinsä, ainakaan virkamatkoilla.

Kaiken huipuksi kylpijävaltuuskunnalla on myös koko joukko lieventäviä asianhaaroja puolellaan. Painavimpia niistä on kepun Lauri Oinosen tunnustus, ettei hän edes osaa uida, hän vain kahlaili laguunissa. Sellainen on vähintään yhtä anteeksiannettavaa kuin pikkupoikien tupakointi nurkan takana vetämättä henkeen, tahi aviorikos josta ei nauti.

Artikkelin lähde [Kaleva](#)